

Camellia

18

宠妾作死日常

ยุทธวิธี
โต้เต้าสู้
ความ
โปรดปราน
ของนางสนม

月下微尘 เย่วเซี่ยวเว่ยจิน เขียน
มั่วหมิงฉีเมี่ยว แปล
CHEN CHUN HUNG วาด

บทที่ 573 การค้าทางทะเล

“ใช่แล้ว การค้าทางทะเล!”

อินถ์เห็นสีหน้าของพวกเขาก็รู้ทันทีว่าทั้งสองเริ่มสนใจแล้ว

เรื่องการค้าทางทะเล อินถ์นับว่าเป็นหนึ่งในกลุ่มแรกๆ ที่ได้สัมผัสและได้รับผลประโยชน์

ในตอนนั้น เมื่ออินถ์เริ่มสนใจการค้า เขาก็ให้ความสำคัญกับทุกด้าน ก่อนที่จะย้ายออกมาตั้งจวนนอกวัง เงินในมือเขานั้นมีอยู่เพียงน้อยนิด จะทำอะไรได้มากสักเพียงใดเชียว แม้จะมีอิเฟยหนุนหลัง แต่หากต้องการแสดงฝีมือก็ยังไม่ใช่ง่าย

ภายใต้สถานการณ์เช่นนั้น อินถ์มองหาโอกาสทางการค้าไปทั่ว หลังจากได้รตรองอยู่หลายหน จึงหันมาจับตาการค้าทางทะเล

การค้าทางทะเลให้กำไรมหาศาลก็จริง แต่ความเสี่ยงก็สูงไม่น้อย หากเผชิญพายุเข้า ทุกอย่างไม่เพียงสูญเปล่า ยังต้องจ่ายเงินปลอบขวัญอีกก้อนหนึ่ง เรียกได้ว่าไม่คุ้มค่าเอาเสียเลย

แต่ในทางกลับกัน หากสามารถหลีกเลี่ยงความเสี่ยงเหล่านี้ได้ เรื่องอื่นก็ไม่ใช่อุปสรรคอีก

โชคของอินถ์นับว่าดี ในช่วงสองปีแรกที่ลงทุน แทบทุกครั้งล้วนได้กำไรไม่น้อย แม้จะมีปัญหาเล็กๆ น้อยๆ บ้างประปราย แต่ก็สามารถแก้ไขได้อย่างราบรื่น

และกำไรจากการค้าทางทะเลนี้เอง ที่วางรากฐานอันมั่นคงให้กับกิจการในภายหลังของเขา มิฉะนั้นเพียงแค่สินเดิมของอีเฟย์ ก็คงไม่เพียงพอแม้แต่จะชดเชยผลประโยชน์ที่เขาเคยยกให้แก่ผู้อื่นชื่อ

หลังจากนั้น อินถ์ก็นำเงินที่ได้มานั้นไปลงทุนทำกิจการต่างๆ ทั่วสารทิศ แม้ไม่ถึงกับมีร้านค้าทั่วทุกหนแห่ง แต่ตราบดีที่เป็นสิ่งทำเงินได้ ก็ไม่มีสิ่งใดที่เขาไม่สนใจ

เมื่อเวลาผ่านไป กิจการของอินถ์ก็เพิ่มพูนขึ้นเรื่อยๆ เงินในมือของเขาเมื่อเทียบกับท้องพระคลังแล้วก็ไม่น้อยไปกว่ากัน เพียงข้อนี้ ต่อให้มีคนด่าว่าเขาแย่งผลประโยชน์จากประชาชน แต่เมื่อพูดถึงเงิน ใครจะกล้าทำร้ายเขาเล่า

ภายหลัง คังซีมีราชโองการห้ามค้าขายทางทะเล กิจการทางทะเลของอินถ์ก็ได้รับผลกระทบตามไปด้วย มิใช่เพราะพายูหรือปัจจัยภายนอก แต่เพราะในฐานะองค์ชาย เขาไม่อาจต่อต้านเสด็จพ่อของตนอย่างเปิดเผยได้

ดังนั้นกิจการทางทะเลจึงหดตัวลงอย่างรวดเร็ว

ส่วนอินเจินนั้น ด้วยสินเดิมของกงฮองเฮา รวมกับการดำเนินกิจการมาเป็นเวลานาน อีกทั้งยังมีอินถ์คอยช่วยเหลือ จึงไม่เคยขาดแคลนเงิน

แต่สำหรับอินเอ้อและอินเสียงกลับไม่เหมือนกัน แม้พวกเขาจะขาดเงิน แต่ก็ไม่สะดวกจะเอาเปรียบอินถ์อยู่เสมอ จึงคิดถึงโอกาสนี้ถนอมเงินที่ลงทุนร่วมกับอินเจินออกมา

เรื่องนี้แทบไม่กระทบอินเจินเลย โดยเฉพาะหลังจากเขาขึ้นครองราชย์ แผ่นดินนี้ล้วนเป็นของเขา เขาย่อมไม่ขาดเงิน

ในขณะที่อันเอ๋กับอันเสียง แม้จะได้ผลประโยชน์จากการออกรบอยู่ไม่น้อย แต่ในใจพวกเขาสงสารเหล่าทหารที่บาดเจ็บและล้มตาย

จึงนำเงินรางวัลทั้งหมดไปช่วยเหลือทหารที่บาดเจ็บและครอบครัวของทหารที่เสียชีวิต แม้การกระทำเช่นนี้จะทำให้ทั้งตนเองและอันเงินมีชื่อเสียงที่ดี แต่พวกเขายังต้องเลี้ยงดูครอบครัวใหญ่ของตนเองอีก

ดังนั้นเมื่อได้ยินว่าอันถึงมีความคิดจะฟื้นฟูกิจการค้าทางทะเลขึ้นมาอีกครั้ง คนที่ขาดเงินเช่นพวกเขาจะไม่สนใจได้อย่างไร

“พี่แก้ว เสด็จพ่อมีรับสั่งห้ามการค้าทางทะเลด้วยตนเอง หากท่านจะเกลี้ยกล่อมให้พี่สี่เปิดขึ้นใหม่ หากเสด็จพ่อทราบเข้าเกรงว่าจะคิดมาก...”

อันเสียงมีความคิดละเอียดลึกซึ้ง แม้จะไม่ใช่คนที่ฉลาดที่สุดในหมู่พี่น้อง แต่กลับเป็นคนที่รู้จักสถานการณ์ดีที่สุด

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ไม่ใช่ว่าเขาไม่มีความคิดของตนเอง เพียงแต่ชะตากลับไม่เอื้อ และความสามารถของเขา

ก็มีจำกัด โชคดีที่พี่ชายทั้งหลายต่างดูแลเขาอย่างดี ทำสิ่งใด ก็มักพาเขาไปด้วย

เมื่อเขาตระหนักถึงช่องว่างระหว่างตนกับผู้อื่น ความคิด เล็กๆ น้อยๆ นั้นก็ถูกเก็บลงไป แต่ลักษณะนิสัยที่เป็นคน คิดมากนั้นกลับแก้ไขไม่หาย และก็ทำให้เขารอบคอบกว่าผู้อื่นใน การทำสิ่งต่างๆ

“แน่นอนว่าต้องไปแจ้งให้ทางเสด็จพ่อทราบก่อน มิเช่นนั้นหากเรื่องสำเร็จขึ้นมา เกรงว่าจะมีคนฉวยโอกาสนำ เรื่องนี้ไปฟ้องร้อง หรือแม้แต่ป้ายความผิดใส่พี่สี่ เพื่อให้เรื่อง ดำเนินไปอย่างราบรื่นโดยไม่ก่อปัญหา ข้าย่อมต้องไปยังสวน ฉางชุนสักครั้ง”

“อีกทั้งในตอนนั้นที่มีคำสั่งห้าม ก็เพราะพวกมิชชันนารี ทำให้เสด็จพ่อไม่พอใจ เวลาผ่านไปหลายปี ทุกอย่างย่อม เปลี่ยนแปลง ข้าจะใช้เหตุผลและความจริงใจอธิบาย แม้เสด็จพ่อ จะลังเล แต่ก็ย่อมพิจารณาข้อเสนอของข้า”

อันถึงครุณคิดเรื่องนี้มานานแล้ว แม้สำหรับเขา เงินจะเป็นเพียงตัวเลขที่เพิ่มขึ้นหรือลดลง แต่หากจะสร้างยุคแห่ง

ความรุ่งเรืองอย่างอื่นเงินกล่าว ต่อให้ใช้เงินทั้งท้องพระคลัง หรือแม้แต่เงินของเขาทั้งหมด ก็ยังไม่อาจบรรลุได้

ดังนั้นเขาจึงจำเป็นต้องหันไปมองโลกภายนอก

อันถึงทำการค้าโดยไม่ยึดติดกับชื่อเสียง เพียงข้อนี้ก็เห็นได้ว่าเขาไม่ใช่คนหัวโบราณ อีกทั้งเขายังขยันศึกษา โดยเฉพาะเรื่องของตะวันตก ซึ่งในบรรดาองค์ชายทั้งหลาย เขานับว่าเข้าใจมากที่สุด เขาจึงเชื่อมั่นว่าโลกภายนอกยังมีโอกาสและความมั่งคั่งที่พวกเขายังไม่เคยสัมผัส กำลังรอให้ไปแสวงหา

การทำการค้าจำเป็นต้องมีการติดต่อไปมาจึงจะรู้ได้ว่า ศักยภาพของมันมากน้อยเพียงใด หลังจากคลุกคลีอยู่กับการค้าทางทะเลมานานหลายปี หากอันถึงไม่มีความคิดใดๆ เลย ก็คงไม่ใช่ตัวเขาแล้ว

“พี่เก่า ท่านพูดมาเถิด เรื่องนี้มีอะไรที่พวกเราสองคน ช่วยได้หรือไม่ หากมี ท่านก็สั่งมาได้เลย”

อันเอ๋อไม่ชอบความอ้อมค้อม ยามพูดคุยกับพวกอันถึง จึงมักตรงไปตรงมาเสมอ

“พี่สืบทอดถูก พี่แก้ว เรื่องนี้พวกเราสองคนก็จะได้รับผลประโยชน์ด้วย จะไม่ทำอะไรเลยก็คงไม่ได้”

อินเสียงเงยหน้ามองอินถึง เห็นได้ชัดว่าเขาก็ต้องการมีส่วนร่วมเช่นกัน

อินถึงมองทั้งสองคน ความคิดหมุนวนอยู่ในใจครู่หนึ่ง รู้ว่าพวกเขาไม่ต้องการนั่งรับผลประโยชน์เฉยๆ จึงถอนหายใจเบาๆ แล้วกล่าว

“วางใจเถิด เมื่อถึงเวลาที่ต้องการให้พวกเจ้าช่วย ข้าก็จะไม่เกรงใจ เพราะการเปิดการค้าทางทะเล เป้าหมายไม่ได้มีเพียงการค้าเท่านั้น หากแต่ยังมีเรื่องอื่นอีกมาก”

อินเอ๋อและอินเสียงสบตากันหนึ่งครั้ง พลันนึกถึงปัญหาแฝงอีกประการของการห้ามเดินเรือในอดีต นั่นก็คือพวกโจรสลัดแคะ แท้จริงแล้ว ต่อให้มีการห้ามเดินเรือ พวกโจรสลัดเหล่านี้ก็ยังคงรบกวนหมู่บ้านตามชายฝั่งอยู่เนืองๆ อีกทั้งยังเกิดเหตุการณ์โหดร้ายทารุณจนยากจะทนรับฟังได้อีกมาก

แม้ราชสำนักจะเคยส่งทหารไปปราบปราม แต่พวกมันมาเร็วไปเร็ว ยากจะกวาดล้างให้สิ้นซากได้ หากบัดนี้จะเปิด

การค้าทางทะเลจริง ปัญหานี้จำเป็นต้องจัดการก่อนเป็นอันดับแรก มิฉะนั้นเพียงเรื่องนี้เรื่องเดียวก็อาจกลายเป็นอุปสรรคใหญ่ที่สุดได้

“พี่แก้ว หากจะฝึกทหารละก็ ข้ากับพี่สิบแม่ไม่เคยฝึกทหารเรื่อมาก่อน แต่ทุกเรื่องย่อมมีครั้งแรกเสมอ ขอเพียงช่วยได้ ข้ายอมออกเดินทางไปช่วยลงแรงสักครั้ง”

อันเสียงในตอนนี้นั้นแม้จะได้รับความไว้วางใจจากอันเงินไม่น้อย แต่ด้วยวัยที่ยังหนุ่มแน่น เขายังคงหวังจะสร้างผลงานของตนเองขึ้นมา

เพราะความดีความชอบในอดีตย่อมเลื่อนหายไปตามกาลเวลา เขาไม่ต้องการถูกตีกรอบ และยิ่งไม่อยากให้ชีวิตนี้ของตน หลังจากศึกตะวันตกเฉียงเหนือแล้ว ก็ต้องถูกผูกติดอยู่แต่ในเมืองหลวง ไปที่ใดไม่ได้อีก

อันถึงนึกถึงภัยแฝงของเมืองชายฝั่งเหล่านั้น ก็รู้สึกว่าการนำเรื่องนี้ขึ้นพิจารณาเสียที แม้การรบกวนของโจรสลัดจะยังอยู่ในวงจำกัด แต่หากปล่อยไว้นานเข้า ย่อมทำให้ความทะเยอทะยานของพวกมันเติบโตขึ้น

จากข่าวที่เขาได้รับ ยังมีบางหมู่บ้านถึงกับยอมเป็นสายให้โจรสลัดเพื่อความอยู่รอด เพียงข้อนี้ก็เพียงพอให้ต้องระวังอย่างยิ่งแล้ว

หมู่บ้านหนึ่งอาจไม่นับเป็นเรื่องใหญ่ แต่หากเป็นสองหมู่บ้าน สามหมู่บ้านเล่า? เมื่อถึงเวลาที่หมู่บ้านเหล่านี้เริ่มมีใจคิดคด แล้วโจรสลัดจួយโอกาสก่อความวุ่นวาย เมื่อนั้นหากพวกเขาจะคิดลงมือทำสิ่งได้อีก เกรงว่าจะยากเสียแล้ว

“ดี เรื่องนี้รอให้ข้าเขียนฎีกาถวายฟี่สีก่อน แล้วฟังความเห็นของฟี่สีอีกที”

อินถึงแม้มีความตั้งใจ แต่ก็ไม่อาจตัดสินใจเองได้ เพราะเวลานี้ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว อินเงินเป็นกษัตริย์ เขาเป็นขุนนางทุกอย่างต้องมีขอบเขต ไม่อาจล้ำเส้นได้ง่ายๆ มิฉะนั้นจะเป็นการชักจูงเข้าหาตัวเสียเอง

อินเอ๋และอินเสียงได้ยินเช่นนั้นก็พยักหน้า เพราะรู้ว่าต่อให้พวกเขาหารือกันอย่างไร หากอินเงินไม่เห็นด้วยก็ไร้ประโยชน์ ดังนั้นทั้งสามจึงสนทนากันอีกเล็กน้อยแล้วแยกย้ายกันไป

หลังอันถึงส่งทั้งสองออกไปแล้วก็เริ่มครุ่นคิดเรื่องการเขียนฎีกา เขาคิดว่าในเมื่อมีบางหมู่บ้านเริ่มเปลี่ยนข้างแล้ว เช่นนั้นก็ต้องให้ความสำคัญ ไม่อาจปล่อยให้ลูกหลานต่อไปได้

อีกทั้งเขายังต้องการมอบโอกาสให้แก่อื่นแอ้อและอื่นเสียง ได้ฝึกฝน เพราะอำนาจทางทหารเช่นนี้ ควรอยู่ในมือของคนของตนจึงจะวางใจได้

ทางด้านอินเงิน เขาไม่เพียงต้องจัดการเรื่องบ้านเมือง แต่ยังต้องรับมือกับงานจิปาละมากมายจนแทบหัวหมุน

ยิ่งไปกว่านั้น ในสมัยที่คังซีครองราชย์ เนื่องจากศึกทางตะวันตกเฉียงเหนือลูกหลานจึงต้องยกเลิกการคัดเลือกหญิงงามไปครั้งหนึ่ง บัดนี้เมื่อเขาขึ้นครองราชย์ ขุนนางด้านล่างก็หยิบเรื่องนี้ขึ้นมาเสนออีกครั้ง

ตามความคิดของเขา เรื่องคัดเลือกนี้จะมีหรือไม่มีก็ได้ แต่ตระกูลใหญ่และราชวงศ์จำนวนไม่น้อยต่างมีบุตรหลานถึงวัยแต่งงาน เขาจึงไม่มีเหตุผลจะปฏิเสธ

ทว่าเขาไม่ชอบความรู้สึกที่ถูกบีบให้ต้องตัดสินใจ ดังนั้น แม้จะรู้ว่าหลีกเลี่ยงไม่ได้ เขาก็ยังคงถ่วงเวลา ไม่ให้คำตอบเสียที

พูดตรงๆ ก็คือ อินเงินต้องการอำนาจในการตัดสินใจ เรื่องจะเสนอได้ แต่ผู้ตัดสินใจต้องเป็นเขา อ้ายชินเจวีย่หั่ว อินเงิน!

เมื่อได้เห็นฎีกาที่อินถั่งส่งขึ้นมา อินเงินก็ขมวดคิ้วแน่น ทันทึ

การฝึกทหารไม่ใช่เรื่องเล่นๆ และยิ่งไม่ใช่สิ่งที่จะสำเร็จได้ในเวลาอันสั้น ในสมัยคังซีเองก็เคยมีการฝึกทหารเรือ แต่ผลลัพธ์กลับไม่ดีนัก

แต่เมื่อมองสิ่งที่อินถั่งเขียนไว้ เขาก็รู้ดีว่าเรื่องนี้เร่งด่วน ไม่อาจผัดผ่อนได้

ประชาชนกำลังอยู่ในแผ่นดินของตนเองแท้ๆ แต่กลับ ไม่อาจอยู่อย่างสงบ ต้องถึงขั้นไปเป็นสายให้โจรสลัดเพื่อเลี้ยง ครอบคร้ว เรื่องเช่นนี้เขาไม่อาจยอมรับได้

เมื่อพิจารณาสิ่งที่อินถ์เสนอ เรื่องนี้จึงไม่อาจปล่อยปละ
อีกต่อไปได้ เพียงแต่ตำแหน่งขุนนางในแต่ละเขตทะเล เขายัง
ต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ เพราะไม่ใช่ทุกคนที่จะไว้วางใจได้

ส่วนเรื่องการค้าทางทะเล อินเงินเองก็เคยได้ลิ้มรส
ผลประโยชน์มาแล้ว แม้ในตอนแรกเขาจะร่ำรวยที่สุดในหมู่
พี่น้องเพราะสินเดิมของถงฮองเฮา แต่ภายหลังจากการแย่งชิง
อำนาจ เงินของเขากลับไม่พอให้ใช้

โดยเฉพาะหลังมีหน่วยของครุฑจันกานฉู่และเซวียตีจื่อ
เพิ่มเข้ามา หากไม่ได้อินถ์คอยช่วย เขาอาจไม่มีวันนี้

แม้บางครั้งอินเงินจะระแวงอินถ์ แต่ส่วนใหญ่เขายังคง
เชื่อใจและรู้สึกขอบคุณ มิฉะนั้นเขาคงไม่มอบอำนาจให้แก่อินถ์
โดยตรง และอินถ์ก็ไม่เคยทำให้เขาผิดหวัง ทุกสิ่งที่ทำล้วนยืน
อยู่บนจุดยืนของเขา แม้แต่เรื่องฝึกทหารเรือ เปิดการค้าทาง
ทะเล ก็ล้วนเพื่อแผนการและความทะเยอทะยานของเขา

“ซูเผยเซ็ง เจ้าจงไปจวนจงหย่งชินอ๋องด้วยตนเองเพื่อ
เชิญจงหย่งชินอ๋องเข้าวัง บอกว่าข้ามีเรื่องจะหารือ”

อันเงินอ่านฎีกาในมือเสร็จ ก็นั่งเจียบอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนเงย
หน้าขึ้นสั่งการในที่สุด

“บ่าวรับบัญชา”

ชูเผยแข็งชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะตัดสินใจแล้วรีบคำนับ
รับคำสั่ง ขณะหมุนตัวจากไป ในใจก็ตัดสินใจว่าจะต้องยกระดับ
สถานะของจงหย่งชินอ่องให้สูงขึ้นอีก

คนอื่นอาจไม่รู้ แต่ชูเผยแข็งผู้รับใช้ใกล้ชิดย่อมรู้ดีว่า
จงหย่งชินอ่องมีความสำคัญในสายตาของฮองเต้เพียงใด

กล่าวได้ว่า นอกจากฮองเต้และเหล่าองค์ชายน้อยแล้ว
ครอบครัวนี้คือผู้ที่ฮองเต้ให้ความสำคัญมากที่สุด รองลงมาจึง
เป็นตุนชินอ่องและอีชินอ่อง

ผลเช่นนี้แม้แต่เขายังรู้สึกเหนือความคาดหมาย เดิมที
เขาคิดว่าผู้ที่ฮองเต้ให้ความสำคัญที่สุดควรเป็นอีชินอ่องที่อยู่
เคียงข้างมานาน ทว่าในท้ายสุดกลับเป็นจงหย่งชินอ่อง ซึ่ง
เพียงพอจะเห็นถึงความสามารถของอีกฝ่าย และความคิดของ
ฮองเต้

ก่อนออกจากตำหนักหย่างซิน ชูเผยเซ่งยังเรียก
เสี่ยวอินจื่อลูกศิษย์ของตนเข้ามา แล้วกำชับเสียงเบา

“จงฉลาดหน่อย หากฮ่องเต๋มีรับสั่ง ต้องทำให้เรียบร้อย
อีกอย่าง หากมีนางกำนัลคนใดคิดใช้โอกาสนี้เล่นเล่ห์ก็จงดูให้ดี
หากฮ่องเต๋มีใจก็แล้วไป แต่หากไม่มี จัดการให้สะอาดเรียบร้อย”

บทที่ 574 เหยียดหน้าอย่างไม่วั้น

ก่อนออกจากตำหนักหย่างซิน ชูเผยซึ่งยังเรียกเสี่ยวอินจื่อ ลูกศิษย์ของตนเข้ามา แล้วกำชับเสียงเบา

“จงฉลาดหน่อย หากฮ่องเต้มีรับสั่ง ต้องทำให้เรียบร้อย อีกอย่าง หากมีนางกำนัลคนใดคิดใช้ออกาสนี้เล่นเล่นก็จงดูให้ดี หากฮ่องเต้มีใจก็แล้วไป แต่หากไม่มี จัดการให้สะอาดเรียบร้อย”

นับแต่ฮ่องเต้ขึ้นครองราชย์ แม้ในวังจะมีการกวาดล้าง คนออกไปเป็นจำนวนมาก แต่คนเหล่านั้นล้วนเป็นพวกที่มีใจ คิดคด มิได้เกี่ยวข้องกับกาใฝ่ฝันจะได้เต้าขึ้นสูงแต่อย่างใด

หากพูดให้ถึงที่สุดแล้ว ก็ยังเป็นเพราะในอดีต เหลียงเฟย และเต๋อผินได้เปิดทางให้บรรดานางกำนัลมีความหวัง ต่อให้ จุดจบของพวกนางจะเป็นเช่นไร แต่คนหนึ่งมีชาติกำเนิดจาก ซินเจ๋อ กู้ ส่วนอีกคนเป็นเพียงนางกำนัล ก็ยังสามารถขึ้นเป็น พระสนมได้ แล้วเหตุใดคนอื่นจะทำได้เล่า

เมื่อมีความคิดเช่นนี้ นางกำนัลที่มีรูปโฉมงดงามยอม
พากันอยากลองเสี่ยง หวังว่าสักวันหนึ่งจะได้รับความโปรดปราน
แล้วเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของตนหรือแม้แต่ของตระกูล

ก่อนหน้านี้ ไม่ว่าจะเป็นในตำหนักของเหล่าพระสนม
หรือแม้แต่ในตำหนักหย่างซิน ก็มีพวกที่ใจใหญ่ คิดอาศัย
ความงามได้เต้าขึ้นเตี้ยอยู่ไม่น้อย

แต่เสียดายที่อื่นเงินไม่เหมือนกังซี เขามิใช่คนที่จะ
อ่อนโยนกับสตรีทุกคน อีกทั้งยังมีจุดที่ต่างจากกังซืออยู่อีก
ประการหนึ่ง นั่นคือเขาเคร่งครัดในกฎระเบียบ แม้แต่เรื่องสตรี
ก็ยังวางตัวอย่างเหมาะสมเสมอ

หากจะพูดว่าเขาเคยขัดใจผู้ใดด้วยเรื่องนี้บ้าง ก็คงมีเพียง
เรื่องที่เขาโปรดปรานหลี่ซือจนถูกเต๋อผินตำหนิ จึงเกิดแรงต้าน
ขึ้นในใจ

เต๋อผินไม่ให้เขาโปรดปรานหลี่ซือ เขากลับยิ่งโปรดปราน
นาง อีกทั้งยังทำอย่างเปิดเผย ให้ทุกคนรู้ทั่วกัน

ส่วนเหตุใดภายหลังจึงเลิกโปรดปราน เรื่องนั้นมีเหตุ
ปัจจัยมากมาย ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่บ่าวอย่างเขาจะรู้ได้ แต่พวกเขา

กลับได้รับผลกระทบจากนางกำนัลที่คิดได้แต่ตัวเองน้อย หากได้ประโยชน์ก็คงพอว่า แต่น่าเสียดายที่พวกเขาไม่ได้อะไรเลย มีหน้าซำยังถูกลงโทษ บางคนถึงกับต้องเสียชีวิต

เมื่อเป็นเช่นนี้ ย่อมไม่มีใครยินดีต่อการกระทำเช่นนี้ ดังนั้นการคุมเข้มย่อมเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

“อาจารย์วางใจ ข้าน้อยจะให้คนคอยจับตาพวกนั้นอย่างดี”

เสี่ยวอินจื่อที่ได้รับความไว้วางใจจากชูเผยซึ่งยอมไม่ใช้คนโง่ เพียงขบคิดเล็กน้อยก็เข้าใจความหมายทั้งหมด

“เออละ เจ้าใส่ใจให้มากหน่อยก็พอ ข้ายังต้องไปทำงานให้ฮ่องเต้”

ชูเผยซึ่งเห็นว่าเขาเข้าใจแล้วก็ไม่เสียเวลาอีก รีบนำคนออกไปนอกวัง

อินถังยังไม่รู้ว่าฎีกาที่ตนถวายขึ้นไปนั้นได้รับความสนใจจากอินจินแล้ว เวลานี้เขากำลังถูกหว่านซี้ดิงตัวให้มาจัดการจดหมายที่ส่งมาจากกฤหาสน์นอกเมือง

แท้จริงแล้ว แม้แต่ฉันเองก็แทบลืมไปแล้วว่าใน
คฤหาสน์นอกเมืองของตียังมีสตรีเหล่านั้นอาศัยอยู่ เดิมที
ขอเพียงพวกนางยอมสงบเสงี่ยม ชีวิตนี้ก็ย่อมไม่ขาดแคลน
ความมั่งคั่ง แต่เสียดายที่พวกนางกลับชอบหาเรื่องใส่ตัว

ก่อนหน้านี้ ทุกๆ ระยะก็จะมีจดหมายส่งมา ฉันถึงมีงาน
มาก หว่านซีก็ไม่อยากสนใจ จึงมอบให้หวังอันจัดการทั้งหมด

เดิมคิดว่าเมื่อไม่ได้รับการตอบกลับ นานวันเข้าพวกนาง
ก็คงสงบลงเอง แต่ใครจะคิดว่ายิ่งไม่ตอบ พวกนางกลับยิ่ง
ก่อเรื่องหนักขึ้น

จากเดิมที่จดหมายเพียงทักทายและพรับบอกความในใจ
บัดนี้จดหมายที่ส่งมา กลับเต็มไปด้วยความเศร้าโศกหรือป่วยไข้
สุดท้ายก็วกมาที่อาการป่วยหนัก อ่อนวอนขอกลับเมืองหลวง

“ท่านต้องคิดเห็นเรื่องนี้อย่างไร”

หว่านซีมองจดหมายในมือ มุมปากกระตุกเล็กน้อย
พวกนางคิดว่าใครเป็นคนโง่กันแน่ ยังจะกลับมารักษาตัวใน
เมืองหลวง? นี่ต้องเห็นตนสำคัญเพียงใดกัน

“เจี๊ยะเจี๊ยะคิดอย่างไรก็เป็นเช่นนั้น ข้าไม่ใช่หมอ จะไปรักษาพวกนางได้อย่างไร อีกอย่างบริเวณใกล้เคียงคฤหาสน์นอกเมืองก็มีหมออยู่ หากป่วยหนักก็ควรพักรักษาตัวดีๆ จะเดินทางไกลมาให้ทรุดหนักไปอีกทำไม”

อິ้นถึงไม่ใส่ใจเรื่องนี้แม้แต่น้อย หากเขาใจอ่อนง่าย ๆ เช่นนั้น ตอนแรกก็คงไม่ส่งพวกนางออกไป

หว่านซีเห็นว่าอິ้นถึงไม่ใจอ่อนก็โล่งใจไม่น้อย นางกลัวว่า เขาจะใจอ่อน ยิ่งกลัวว่าสนมชายาที่เพิ่งส่งไปจะกลับมาอีก

ที่สำคัญ การคัดเลือกหญิงงามที่ใกล้จะมาถึงนี้ ก็ทำให้นางไม่สบายใจเล็กน้อย กลัวว่าจะมีคนถูกส่งเข้าจวนอีก และยิ่งกลัวว่าอິ้นถึงจะเปลี่ยนใจ เพราะในชาติก่อน ทุกครั้งที่มีการคัดเลือกคนใหม่ จวนนี้ไม่เคยขาดคนเลย และนางไม่ต้องการกลับไปมีชีวิตที่ต้องทนมองเขาไปโปรดปรานผู้อื่นเช่นนั้นอีก

“ท่านอ๋องไม่ใส่ใจจริงหรือ อย่างไรก็ตามพวกนางก็เป็นสตรีของท่าน”

หว่านซีเอนตัวฟังอ้อมอกของเขา เหยียดด้วยน้ำเสียงที่ไม่ตรงกับใจจริง

อินถึงมองหว่านซีที่แสดงท่าที่แ่งอนเล็กน้อยในอ้อมอก
ดวงตานายแววขบขัน แขนที่โอบเอวของนางออกแรงเพิ่มขึ้น
ดึงให้ทั้งสองแนบชิดกันยิ่งกว่าเก่า ก่อนเอ่ยหยอกล้อ

“เจี๊ยะเจี๊ยะของข้าหึงอีกแล้วหรือ”

หว่านซีได้ยินเช่นนั้น ไม่เพียงไม่โกรธ กลับเลิกคิ้วเล็กน้อย
ย่นถามอย่างท้าทาย

“ถ้าหม่อมฉันหึงจริง ท่านอ่องจะลงโทษอย่างไรเล่า”

“ข้าจะลงโทษเจ้าตรงนี้เสียเลย”

อินถึงพลิกตัวกดนางลงใต้ร่าง นิ้วมือไล่ไปตามใบหน้า
เนียนละเอียดของนาง ก่อนก้มลงจูบริมฝีปากของนางทันที
ร้อยรัดแนบแน่น อ่อนหวานลึกซึ้ง

ตอนแรกหว่านซีตกใจกับการกระทำกะทันหันของเขา
เล็กน้อย แต่เมื่อได้สติ ก็ไม่ได้ปฏิเสธ กลับตอบรับอย่างเต็มใจ

นับตั้งแต่สตรีในจวนถูกส่งออกไป หว่านซีแม้ไม่ถึงกับ
ตามใจทุกอย่าง แต่ก็เอาใจใส่เขาอย่างยิ่ง

หากก่อนหน้านี้นางยังเคยเอาแต่ใจ ปฏิเสธความต้องการ
ของเขา หลังจากส่งพวกนางออกไป นางกลับให้ความร่วมมือ
อย่างมาก

บางครั้งนางยังยอมตามใจอินถึง ปล่อยให้เขาใช้ลูกเล่น
เล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองแน่นแฟ้น
ยิ่งขึ้น

สองคนในห้องหยอกล้อกันอยู่พักหนึ่ง หลินซูจิวที่ได้ยิน
ความเคลื่อนไหวด้านนอกก็รีบจัดการให้บรรดาคนรับใช้รอบข้าง
หลีกออกไปอย่างรวดเร็ว เพื่อไม่ให้รบกวนอารมณ์ของเจ้านาย

น่าเสียดายที่เขาคิดดีแล้ว แต่เรื่องราวกลับไม่เป็นไป
ตามที่เขาคิดเสมอไป เพียงเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ก็มีคนมา
รายงานว่าซุกงกงจากตำหนักหย่างซินมา บอกว่าฮ่งเต้มีรับสั่ง
เรียก

เมื่อเผชิญสถานการณ์เช่นนี้ หลินซูจิวรู้สึกได้ทันทีว่า
หนังสือระของตนตឹងขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

ภายในห้อง หลังจากหยอกล้อกันอยู่พักหนึ่ง อินถึงก็โอบ
หว่านซีเอนกายอยู่บนเตียง มือใหญ่ลูบไล้แผ่นหลังเรียบเนียน

ของนางเบาๆ ทำทางราวกับพยัคฆ์ที่อึมเอม สีหน้าเต็มไปด้วย
ความพึงพอใจ

ขณะที่อินถ์กำลังจะอำปากพูดอะไรบางอย่าง ก็ได้ยิน
เสียงหลินชู่จิวตั้งมาจากด้านนอก บอกว่าซุกกงจากตำหนัก
หย่างซินมาเยือน อินถ์ขมวดคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะนึกถึงฎีกา
ที่ตนเพิ่งส่งไป จึงลุกขึ้นนั่งทันที

หว่านซีพอได้ยินว่าเป็นซู่เผยซึ่งจากตำหนักหย่างซินมา
ก็หยิบเสื้อผ้าขางกายมาสวมอย่างรวดเร็ว จากนั้นลุกขึ้นไปหยิบ
เสื้อผ้าชุดใหม่มาให้อินถ์ แล้วจึงเข้าไปในห้องชำระกาย นำน้ำ
สะอาดออกมาเช็ดตัวให้เขา

อินถ์จัดการตัวเองเล็กน้อยภายใต้การปรนนิบัติของ
หว่านซี จากนั้นสวมเสื้อผ้าที่นางเตรียมไว้ ใส่รองเท้าเตรียม
ออกไป แล้วหันกลับมามองหว่านซีพลางกล่าว

“ข้ามีเรื่องต้องหารือกับพี่สี่ มือเย็นไม่ต้องรอข้า”

“เพคะ แต่ท่านอย่าลืมกลับมาเร็วหน่อย”

หว่านซีไม่ได้ถามว่าเรื่องอะไร เพียงเอ่ยกำชับเสียงเบา

“ขำรู้แล้ว”

อันถึงมองหว่านซีที่อ่อนโยนเชื่อฟังเช่นนี้ ยิ้มแล้วโน้มตัวไปจูบแตะริมฝีปากแดงที่ยังบวมเล็กน้อยของนาง จากนั้นจึงหมุนตัวเดินออกไป

หว่านซีถูกการกระทำนี้ทำให้ชะงักไปเล็กน้อย พอได้สติมองแผ่นหลังของเขาค่อยจากไป ก็อดยิ้มออกมาไม่ได้

อันถึงไม่รู้เลยว่าหว่านซีกำลังแอบหัวเราะเขา หลังออกจากเรือนซิงอี เขาก็ไปพบชูเฉยแข็งโดยตรง ทั้งสองพบหน้ากันแล้วก็รีบมุ่งหน้าเข้าวังหลวงทันที

เรื่องของอันเจินนั้น ชูเฉยแข็งไม่มีทางรู้รายละเอียดได้ หากต้องการเข้าใจเจตนา ก็มีแต่อันถึงต้องเข้าเฝ้าด้วยตนเอง

การที่อันถึงสามารถเข้าออกตำหนักหยางซินได้อย่างราบรื่นตลอดทาง ล้วนถูกผู้คนมากมายเห็นและจดจำไว้ในใจ จากนั้นก็ปรับท่าทีที่มีต่ออันถึงตามสถานการณ์

ตราบใดที่พวกเขายังไม่สามารถได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้เท่าอันถึง ก็จำเป็นต้องก้มหัวเอาใจเขา

“กระหม่อมถวายบังคมฝ่าบาท ขอทรงพระเจริญ”

เมื่ออินถึงเข้าสู่ตำหนักหย่างซิน เขาก็สะบัดแขนเสื้อ ขุนนางทำความเคารพอย่างเหมาะสม ไม่ได้อาศัยความโปรดปรานแล้วยิ่งผยองเลยแม้แต่น้อย ทุกอย่างยังคงอยู่ในขอบเขตพอดี

“ลูกขึ้นเถิด”

อินเงินมองเขาแว่บหนึ่ง แววดาฉายความพึงพอใจ จากนั้นถือฎีกาของอินถึง พาเขาเดินไปยังห้องอุ่นด้านข้าง

ตำหนักหย่างซินเป็นที่สำหรับว่าราชการ ไม่เหมาะจะพูดคุยเรื่องส่วนตัว อีกทั้งอินเงินแม้ต้องการให้อินถึงจำสถานะตน แต่ก็ไม่ได้คิดจะตัดสายสัมพันธ์พี่น้อง จึงยังคงรักษาระยะใกล้ชิดในยามส่วนตัว

ทั้งสองเดินเข้าไปในห้องอุ่นด้านตะวันออก เมื่ออินเงินนั่งลง ทั้งสองกล่าวคำตามมารยาทเล็กน้อย อินถึงจึงนั่งลงตาม

เพราะเขาเข้าวังมาคึกคัก ไม่ได้มาสนทนาเชิงพิธีการ

“พี่สี่เรียกข้าเข้าวังเพราะเรื่องการค้าทางทะเลหรือ”

“ใช่ ฎีกาที่เจ้าส่งมา ข้าอ่านอย่างละเอียดแล้ว หลังครุ่นคิด
อยู่นานเห็นว่าเรื่องฝึกทหารเร่งด่วนมาก เรื่องคน ข้าคิดจะให้
น้องสิบกับน้องสิบสามลองดูก่อน แต่ข้ายังต้องคัดเลือกตำแหน่ง
ข้าหลวงใหญ่สองมณฑลให้ได้ก่อน มิฉะนั้นหากไม่มีคนเปิดทาง
ต่อให้ฝึกทหารก็ไร้ประโยชน์”

อินเงินใช้นิ้วเคาะโต๊ะเบาๆ สีน้าสงบเย็น แต่คำพูดผ่าน
การไตร่ตรองมาแล้ว

อินถึงครุ่นคิดตาม ก็เข้าใจทันที

“ข้าเข้าใจแล้ว เพียงแต่แค่เลือกข้าหลวงใหญ่อาจยังไม่พอ
พี่สี่ ท่านล้มไปหรือไม่ว่าก่อนลงมือ เรายังต้องแจ้งเสด็จพ่อก่อน”

แม้คงชี้จะสละราชสมบัติแล้ว แต่ตราบิตที่ยังไม่ส่งมอบ
กองกำลังลับในมือก็ยังวางใจไม่ได้

“อืม เจ้าพูดถูกต้อง เรื่องนี้ต้องแจ้งก่อนจริงๆ แต่ต้องรอ
เลือกคนให้ได้ก่อน แล้วเจ้าค่อยไปสวณฉางซุนกับข้า เรื่องการค้า
ทางทะเลและการฝึกทหารต้องพูดทั้งหมด ขอเพียงเป็นสิ่งที่
เป็นประโยชน์ต่อแผ่นดิน ต่อให้มีอุปสรรคเพียงใด ข้าก็จะฝ่ามันไป
ให้ได้”

อันถั่งมองอันเงินที่มีสายตาแน่วแน่ เป็นครั้งแรกที่เขา
รู้สึกจากใจจริงว่า อันเงินเหมาะกับตำแหน่งฮ้องแต่ยิ่งกว่า
พวกเขาทุกคน

“ขอพี่สืวงใจ แม้ข้าจะชอบอุ้งบ้าง แต่เมื่อถึงเวลาที่ต้องการ
ใช้งาน ข้าจะทุ่มสุดกำลังเพื่อแบ่งเบาภาระท่าน”

อันถั่งประสานมือคารวะ มองไปยังอันเงินด้วยสีหน้า
จริงจังพลางกล่าว

บทที่ 575 ลมข้างหมอน

“ขอพี่สีวางใจ แม้ข้าจะชอบอู้บ้าง แต่เมื่อถึงเวลาที่ต้องการใช้งาน ข้าจะทุ่มสุดกำลังเพื่อแบ่งเบาภาระท่าน”

อินถ์ประสานมือคารวะ มองไปยังอินเงินด้วยสีหน้าจริงจังพลางกล่าว

อินเงินมองสีหน้าของอินถ์ ในใจก็อดรู้สึกอบอุ่นขึ้นมาไม่ได้ สายตาที่มองอีกฝ่ายจึงอ่อนโยนลงไม่น้อย ชีวิตนี้ของเขาไร้วาสนากับบิดามารดา แต่กลับมีวาสนากับพี่น้อง ไม่ว่าก่อนหน้านี้จะมีความเข้าใจผิดกันอย่างไร ผ่านมาหลายปีแล้วคนที่ยังคงยืนอยู่ข้างเขาเช่นนี้ ก็มีเพียงอินถ์กับพวกน้องชายรวมสามคนเท่านั้น

ในอดีต เสด็จพ่อมักภาคภูมิใจในความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง แต่ในสายตาคืนเงิน ไม่ว่าจะเป็นอวีชินอ่องหรือกงชินอ่องต่างก็มีทั้งความเคารพและความเกรงกลัวต่อเสด็จพ่อ หากแต่ไร้ซึ่งความใกล้ชิด มีเพียงเขา อินถ์และพวกน้องชาย แม้จะ

รักษากฎเกณฑ์ แต่ในที่ลับก็ยังคงความสนิทสนมไว้ได้ นี่จึงเป็น
สิ่งที่เขาภาคภูมิใจที่สุด

“น้องแก้ว พวกพี่น้องเราก็คงไม่ได้รวมตัวกันมานานแล้ว
ไม่สู้เรียกน้องสิบกับน้องสิบสามมาด้วย พวกเราสี่คนจะได้
รวมตัวกันให้เต็มที่สักครั้ง”

เมื่อเทียบกับชาติก่อนที่อินเงินมักแผ่ความเย็นชาและ
กดดันออกมาอยู่เสมอ ชาตินี้เขากลับดูเป็นมนุษย์มากขึ้น การ
เคลื่อนไหวก็มีความผ่อนปรนเพิ่มขึ้นไม่น้อย

“ดีเลย! ก่อนหน้านี้น้องสิบยังบ่นอยู่ว่าพี่สี่เอาแต่คิดเรื่อง
ราชกิจจนลืมพวกน้องๆ ไปหมดแล้ว วันนี้เมื่อพี่สี่มีเวลา
พวกเราก็คงจะรวมตัวกันดี ๆ สักหน่อย”

อินถึงหัวเราะเบา ๆ น้ำเสียงสูงขึ้นเล็กน้อย แผ่ความ
สนิทสนมและผ่อนคลาย

อินเงินครุ่นคิดดู ก็พบว่าตั้งแต่ขึ้นครองราชย์ เขายังก้อย
กับราชกิจแทบทุกวัน อย่างว่าแต่รวมตัวกับพี่น้องเลย แม้แต่
ตำหนักในก็แทบไม่ได้ไป จึงอดยิ้มขึ้นไม่ได้ ก่อนจะเอ่ยเสียงเบา

“ถ้าเจ้าไม่พูด ข้าก็ยังไม่ทันสังเกต แต่พอเจ้าพูดขึ้นมา ข้าก็รู้สึกว่ข้าดูจะละเอียดพวกเจ้าไปจริงๆ”

“พีลี ตามคำของหวานซี เรื่องพวกนี้ไม่มีวันทำเสร็จหมด ในวันสองวัน หากท่านยังเป็นแบบนี้ต่อไปจนร่างกายพัง สุดท้ายก็แค่ทำให้คนอื่นได้ประโยชน์ อย่าลืมนว่ตำแหน่งของพีใหญ่กับพีรองกำหนดแล้ว พีแปดก็ตายไปแล้ว สิ่งที่ต้องทำยังงี้ก็ต้องทำ หากท่านล้มลง ใครจะรับประกันว่พวกเขาจะไม่คิดอะไรอีก”

อันถึงถอนหายใจเบาๆ คิ้วขมวดเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่ไม่เห็นด้วยกับวิธีทำงานหักโหมของอันเงิน

ความแตกต่างระหว่างอันถึงกับอันเงินก็คือ อันถึงกล้าใช้คน เขาไม่เหมือนอันเงินที่ควบคุมทุกอย่างไว้เอง แล้วทำงานจนต้องเหน็ดเหนื่อยสายตัวแทบขาด

อันเงินได้ยินดังนั้นก็ขมวดคิ้วแน่น หากคำพูดนี้มาจากคนอื่น เขาคงระแวงว่อีกฝ่ายมีเจตนาแอบแฝง แต่เมื่อมันออกมาจากปากอันถึง เขากลับมองว่เป็นความห่วงใย

และก็จริง ช่วงนี้เพื่อรักษาสถานการณ์ภาพรวม เขาจึงแทบไม่ได้พักผ่อน หากไม่มีพวกอื่นถึงช่วย เกรงว่าเขาคงจะยุ่งยิ่งกว่านี้ โชคดีที่ตอนนี้ทุกอย่างเริ่มมันคงแล้ว เขาก็ควรจะผ่อนจังหวะลงบ้าง มิฉะนั้นหากร่างกายพังลง แล้วหงสยู่ขึ้นมาแทน เกรงว่าจะควบคุมเหล่านุงๆ ไม่อยู่

“น้องเก้าพูดมีเหตุผล ต่อไปข้าจะระวังให้มากขึ้น”

อินเงินที่มักยึดความคิดตนเองเป็นหลัก ครั้งนี้กลับตอบรับอย่างหาได้ยาก

“ช่างเถอะ ตามคำของหวานซี แทนที่จะให้พี่สัระวังเองไม่สู้ให้ชูเผยเซ่งคอยเตือนดีกว่า มิฉะนั้นด้วยนิสัยของท่านที่ทำงานแล้วลืมทุกอย่างแบบนี้ คำรับปากก็คงเชื่อไม่ได้”

อินถึงเข้าเหยอย่างขบขัน ทำให้บรรยากาศสนทนาหมกมเกลียวขึ้นทันที ราวกับช่องว่างจากสถานะที่เปลี่ยนไปเลือนหายไปนพริบตา

อินเงินเองก็ขึ้นชอบความห่วงใยของอินถึง แม้เขาจะเป็นคนพูดไม่เก่ง แต่ก็แยกแยะดีชั่วได้ ต่อให้มีความระแวงบ้าง แต่

ไม่ถึงกับลงมือสังหารใครง่าย ๆ โดยเนื้อแท้แล้วจึงนับว่าเป็นคนที่เข้ากับผู้อื่นได้ไม่ยาก

“ได้ ข้าจะให้ชูเผยแข่งคอยเตือนข้าให้พักผ่อน”

บรรยาการกำลังดี อื่นเงินจึงไม่เคร่งครัดนัก กล่าวจบก็ให้ชูเผยแข่งไปเชิญอินเอ๋และอินเสียงมา

ชูเผยแข่งยิ้มกว้าง สั่งคนไปเชิญทั้งสองอย่างกระตือรือร้นวิ่ง่วนไปมาอย่างมีชีวิตชีวกว่าทุกครั้ง พวกบ่าวรับใช้ไม่กลัวงานเยอะ กลัวเพียงนายไม่ใช้งาน ต่อให้คำพูดของอินเงินจะจริงหรือไม่ อย่างน้อยก็แสดงถึงความไว้วางใจ

และในใจเขาก็ซาบซึ่งต่ออินถึงไม่น้อย เพราะทราบใจที่ส่งผลดีต่อเจ้านาย เขาก็ย่อมรู้สึกขอบคุณ อีกทั้งอินถึงยังได้รับความสำคัญจากอินเงินถึงเพียงนี้ เขาจึงยิ่งให้ความสำคัญ

อินถึงไม่รู้เรื่องเหล่านี้ ทั้งสองนั่งคุยกัน วางเรื่องราชการลง พูดถึงเรื่องสนุกของเด็ก ๆ เสียงหัวเราะสดใสดังไปทั่วตำหนักราวกับการมาของอินถึง ทำให้อินเงินที่เคยเย็นชาเคร่งขรึมกลับสดใสขึ้นอย่างมาก

ชาวนี้นำไปทิ้งวังหลัง แม้ไม่ก่อคลื่นใหญ่ แต่ก็ทำให้หลายคนเริ่มหันมาใส่ใจ โดยเฉพาะของเฮา นางอยากมีบุตร แต่แม้จะบำรุงร่างกายดีเพียงใด อันเงินกลับไม่ยอมร่วมมือ นางก็ไม่ว่าที่ตามมาจะได้ผลหรือไม่ จึงไม่อาจไปหาเรื่องหวานซีได้

ส่วนสนมคนอื่นต่างอยากแย่งชิงความโปรดปราน แต่เมื่ออันเงินไม่ไปวังหลัง ต่อให้แต่งองค์ดงามเพียงใด ก็ไร้ประโยชน์ มีบางคนตุนน้ำแกง ทำขนมส่งไปตำหนักหย่างซิน แต่เมื่ออันเงินไม่สนใจ สิ่งเหล่านั้นก็เข้าปากพวกชั้นที่อย่างเสี่ยวอินจือแทน

ดูได้จากช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา ชั้นที่ในตำหนักหย่างซิน แต่ละคนมีคางสองชั้นเพิ่มขึ้นถ้วนหน้า

อย่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้ก็ยังไม่อาจขัดขวางความกระตือรือร้นของเหล่าสนมได้ มีคำกล่าวว่าคนที่ไม่รู้อะไรย่อมมีความสุขที่สุด สนมเหล่านี้ก็เช่นกัน ต่างก็คิดว่าสิ่งที่ตนส่งไปเข้าตาฮ่องเต้แล้ว ด้วยเหตุนี้จึงยิ่งพยายามกันมากขึ้น คนหนึ่งอดทนกว่าคนหนึ่ง คนหนึ่งวุ่นวายกว่าคนหนึ่ง จนทำให้พวกชั้นที่น้อยในตำหนักหย่างซินลำบากใจว่าจะรักษารูปร่างของตนอย่างไรดี

แน่นอนว่าเรื่องเช่นนี้ไม่อาจส่งผลกระทบต่ออันเอ๋และ
อันเสียงได้ เมื่อทั้งสองถูกเรียกเข้าวัง ก็ตรงมายังตำหนัก
หย่างซินทันที พอได้ยินว่าอันถั่งอยู่ด้วย ในใจก็พอจะคาดเดาได้
ครั้นมาถึงห้องอุ่นด้านตะวันออกแล้วได้ยินเสียงหัวเราะของ
ทั้งสอง ต่างสบตากัน เข้าใจทันทีว่าควรใช้สถานะหรือท่าที่
แบบใดในการพบอันเงิน

“พี่สี่ พี่เก้า คุณอะไรกันอยู่หรือถึงได้มีความสุขเช่นนี้
เพิ่มพวกข้าเข้าไปด้วยสิ!”

อันเอ๋ร้องทักเสียงดังขณะก้าวเข้ามาด้านใน ทว่าเมื่อ
แรกพบหน้าเขาก็ยังทำตัวเรียบร้อย คำนับทักทายอันเงินอย่าง
เป็นทางการร่วมกับอันเสียง

อันเงินอารมณ์ดีอยู่พอดี เมื่อเห็นการกระทำของอันเอ๋
และอันเสียง ไม่เพียงไม่รู้สึกรว่าถูกล่วงเกิน ตรงกันข้ามกลับรู้สึก
ว่าพวกเขารู้จักรักขามารยาทก็จริง แต่ลึกๆ แล้วยังคงสนิทสนม
กับเขา มิได้ลืมหายสัมพันธ์พี่น้องเพราะสถานะที่เปลี่ยนไป

“ก็รอพวกเจ้าสองคนอยู่นี่แหละ!”

อินเงินโบกมือเป็นเชิงให้พวกเขานั่ง ก่อนจะกล่าวด้วยความกระตือรือร้น

“ข้าได้ยินมาว่า น้องสิบกับน้องสิบสามต่างบ่นว่าข้าเอาแต่สนใจราชกิจ ไม่สนใจพวกเจ้า ดังนั้นในเมื่อวันนี้น้องเก้าอยู่ด้วย ข้าก็เลยเรียกพวกเจ้ามารวมตัวกัน!”

“พี่สี่ ข้ากับน้องสิบสามก็ไม่ได้พูดผิดนะ ท่านลองคิดดูสิว่าพวกเราไม่ได้ดื่มสุราร่วมกันมานานแค่ไหนแล้ว วันนี้ได้โอกาสรวมตัวกันทั้งที อยากรักก็ต้องดื่มให้เต็มที่ ไม่เมาไม่กลับก็จะถูกต้อง มิฉะนั้นวันนี้ข้าจะอยู่ไม่ยอมไป!”

อินเอ๋อตอบต้นขา สีหน้าไม่เกรงใจใคร พลังร้องโวยวายเสียงดัง

อินเงินได้ยินดังนั้นก็หัวเราะลั่น จากนั้นสั่งให้ชูเผยเชิญเตรียมสุราและอาหาร พร้อมกล่าวยิ้มๆ

“ข้าแค่พูดว่าจะรวมตัวกัน เจ้าก็ฮึกเหิมขึ้นมาแล้ว เอาเถอะ วันนี้พวกเราจะไม่เลิก ใครดื่มไม่เต็มที่ข้าจะลงโทษ!”

“ดี!”

อันเสียงตะโกนรับทันที แสดงท่าทีว่าจะเต็มให้เต็มที่ ไม่เช่นนั้นก็จะอยู่ไม่ยอมไปเช่นเดียวกับอันเอ๋อ

อันเงินไม่ค่อยมีอารมณ์เช่นนี้บ่อยนัก พวกอื่นถึงก็ให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ ชูเผยแข็งและคนอื่นๆ ย่อมไม่กล้าทำให้เจ้านายหมดสนุก ดังนั้นคนที่ส่งคนมาสืบข่าวจึงไม่มีทางได้สิ่งที่ต้องการ

แม้หลายคนจะดูแคลนสิ่งที่เรียกว่าความผูกพันระหว่างพี่น้องของอันเงิน แต่ในใจก็อดอิจฉาไม่ได้ อิจฉาที่พวกอื่นถึงได้รับความไว้วางใจและความใกล้ชิดจากฮ่องเต้ โดยเฉพาะตระกูลถงเจีย เดิมทีพวกเขาสนับสนุนอันชื้อ ท่าทีต่ออันเงินก็ไม่ไกลไม่ไกล ไม่ถึงกับสนับสนุนแต่ก็ไม่ถึงกับเป็นศัตรูตามหลักแล้ว หลังอันเงินขึ้นครองราชย์ ตระกูลของพวกเขาควรได้รับความสำคัญ แต่พวกเขากลับทำลายโอกาสของตนเองจนหมดสิ้นโดยไม่ต้องให้อันเงินลงมือกดดัน

เพราะผู้ที่โดดเด่นและมีอำนาจในตระกูลถงเจียมีอยู่เพียงไม่กี่คน ที่โดดเด่นที่สุดคือหลงเคอตัว แต่เขากลับหลงไหล

อนุภรรยาคนหนึ่งจนถึงขั้นทำลายตนเอง ทั้งยังทำให้ภรรยาเอก
อนุภรรยา และบุตรหลานที่เคยมีความผูกพันกับเขา ค่อยๆ
หมดสิ้นความรู้สึกลงเพราะสิ่งที่เขาทำเพื่อนางผู้นั้น จึงไม่มีใคร
สงสารเขา มีเพียงความคิดที่จะชั่งชั่งผลประโยชน์ให้ตนเอง
เท่านั้น

กระทั่งอันเงินขึ้นครองราชย์ ความขัดแย้งภายในตระกูล
ถงเจียจึงค่อยๆ สงบลง เพื่อรักษาความรุ่งเรืองของตระกูล
พวกเขาจึงหันไปให้ความสำคัญกับการคัดเลือกหญิงงาม
หวังอาศัยสายสัมพันธ์จากถงสองเฮาในอดีต เพื่อแย่งชิงที่ทาง
ในวังหลัง

เมื่อข่าวว่าอันเงินและพวกน้องชายกำลังดื่มสุรา
ที่ตำหนักหย่างซินแพร์ออกไป ไม่เพียงแต่ตระกูลถงเจีย
ที่ตกตะลึง ตระกูลขุนนางอื่นๆ ก็พากันประหลาดใจ เดิมที
พวกเขาคิดว่าพวกอันถึงมาถึงจุดนี้ได้ก็นับว่าสุดทางแล้ว แต่
ตอนนี้ดูเหมือนว่าพวกเขาจะประเมินอิทธิพลที่คนกลุ่มนี้มีต่อ
ฮ่องเต้ต่ำเกินไป

นิสัยของฮ่องเต้องค์ปัจจุบันไม่เหมือนจักรพรรดิคังซี
ในช่วงต้นรัชกาล คังซีลงมือเด็ดขาด ทว่าช่วงหลังกลับผ่อนปรน

สำหรับผู้มีความดีความชอบ คังซีค่อนข้างผ่อนปรน แม้รู้ว่ามีมิดิต ก็ยังเลือกจะปล่อยผ่าน แต่อื่นเงินไม่เหมือนกัน แม้เพิ่งขึ้นครองราชย์ไม่นาน แต่จากวิธีการของเขาก็เห็นได้ชัดว่า เข้มงวดกว่าคังซีในช่วงต้นเสียอีก เขาให้ความสำคัญกับผลลัพธ์ ไม่ใช่ว่าพวกเขาทุ่มเทไปมากเพียงใด ด้วยเหตุนี้จึงยิ่งทำให้ตระกูลใหญ่ต่างมุ่งมั่นจะหาช่องทางลัด

ลมแบบใดพัดได้ดีที่สุด?

แน่นอนว่าคือลมข้างหมอน เมื่อรู้ว่ามีทางลัด หากยังยอมเดินทางอ้อมอย่างซื่อสัตย์ นั้นไม่ใช่ความซื่อ แต่คือความโง่

พวกเขาไม่กล้ามีความคิดที่จะเล่นงานอื่นถึง ส่วนอื่นเอื้อกับอันเสียงก็ไม่อาจแตะต้องได้ คนหนึ่งลุ่มหลงพระชายาเพียงผู้เดียวจนเป็นที่ประจักษ์ อีกสองคนก็เห็นได้ชัดว่าเลือกเดินสายแม่ทัพ โอกาสช่วยเหลือจึงมีจำกัด อีกทั้งเมื่อมีศึกสงคราม ทั้งสองยอมไม่อาจอยู่เมืองหลวงบ่อย ต่อให้ส่งคนไปมากเพียงใดก็คงไร้ผล เช่นนั้นแล้วไม่สู้หันไปมองหงหมินและบุตรคนอื่นดีกว่า อ่องรุ่นเล็กยอมควบคุมได้ง่ายกว่าพวกอื่นถึงมาก

ต่างกล่าวกันว่าตระกูลอ้ายซินเจวี่ยี่หลัวมักปรากฏ
ผู้ล้มลงในรัก ไม่ว่าจะเป็นฮ่องเต้พระองค์ก่อนหรือจงหยงซินอ๋อง
ก็ล้วนทุ่มเทในความรัก ใครจะรับประกันได้ว่าหลานชายของ
พวกเขาจะไม่เป็นเช่นนั้น

อันถึงยอมไม่รู้ว่ เพียงการดื่มสุราครั้งเดียวก็ทำให้ผู้คน
มากมายคิดจะวางแผนกับบุตรของเขา แต่ถึงจะรู้ เขาก็คงไม่ใส่ใจ
นัก เพราะสุดท้ายแล้วบุตรของเขาจะเลือกแต่งงานกับใคร ล้วนขึ้นอยู่กับ
ความสมัครใจของพวกเขาเอง หากผู้อื่นคิดจะเข้ามาแทรกแซง
ก็ยังคงดูว่าเขาจะยอมพยักหน้าหรือไม่

อันถึงในตอนนีไม่ใช่อ๋องธรรมดาที่ไร้อำนาจเช่นในอดีต
อีกต่อไป ปัจจุบันเขามีทั้งอำนาจและฐานะ แม้จะไม่ถึงกับทำ
ตามใจได้ทุกอย่าง แต่เรื่องการแต่งงานของบุตรชาย เขาย่อม
ตัดสินใจได้ อีกทั้งอินเจินก็คิดเช่นเดียวกับเขา ตั้งแต่ต้นก็ไม่ได้
คิดจะส่งองค์หญิงไปแต่งงานสัมพันธ์กับมองโกลเป็นจำนวน
มากอีก มิฉะนั้นเหตุใดพวกเขาต้องเร่งหาเงิน ผูกทหาร และ
พัฒนากำลังของแผ่นดินด้วยเล่า ที่ทำไปก็เพื่อวางรากฐานให้
มั่นคง แล้วใช้พลังของแคว้นกดขี่ผู้คนรอบด้านนั่นเอง

บทที่ 576 ปีนเตียง

คืนนั้น อินถังและคนอื่นๆ ต่างถูกหามกลับจวนของตนเอง
อินเจินเองก็ไม่ได้ดีไปกว่ากัน เขาเมามายจนแม้แต่พวกอินถัง
กลับไปอย่างไร เขายังไม่รู้ด้วยซ้ำ

เหล่าผู้เป็นนายอย่างอินเจินผ่อนคลายได้ แต่ชูเผยเซ็ง
ในฐานะชั้นที่ใหญ่หน้าพระที่นั่งกลับไม่อาจผ่อนคลายในยามนี้
ได้ เจ้านายมอบทุกอย่างให้เขาจัดการ นั่นคือความไว้วางใจ
หากเขาทำเรื่องเพียงเท่านี้ไม่ได้ วันพรุ่งนี้ตำแหน่งชั้นที่ใหญ่ก็
คงต้องเปลี่ยนคนแล้ว

เมื่อชูเผยเซ็งจัดคนที่ไว้วางใจได้ส่งพวกอินถังกลับจวนก่อน
เวลาปิดประตูวังแล้ว ก็สั่งให้เหล่านางกำนัลเข้ามาปรนนิบัติให้
อินเจินเข้านอน เพียงแต่จะให้ใครปรนนิบัติหรือไม่ อินเจินเม
าจนถึงขั้นนี้แล้ว ย่อมไม่อาจมีคำสงสัยใดๆ และเขาเองก็จะไม่ตัดสินใจ
แทนในเรื่องนี้

ภายในวังหลวง อำนาจซับซ้อนปะปนกัน แม้จะผ่านการ
กวาดล้างมาแล้ว ก็ยังมีปัญหาอยู่ไม่น้อย มิใช่เรื่องที่พวกเขา

อยากแก้ก็จะแก้ได้ อีกทั้งยังมีเหล่านมและนางกำนัลที่ทะเยอทะยาน แต่ละคนมองว่านี่คือโอกาสอันดี ทว่าโอกาสเช่นนี้สำหรับคนอื่นอาจมีค่า แต่สำหรับเขาในฐานะชั้นที่ใหญ่มากกลับเป็นปัญหาอย่างแท้จริง

ในฐานะคนรับใช้ใกล้ชิดข้างกายอันเงิน ต่อให้ไม่ใช่คนที่เข้าใจเขามากที่สุด อย่างน้อยก็รู้ข้อห้ามของเขา เมื่อเทียบกับเจ้านายคนอื่นที่ไม่ถือสาหาความกับความผิดเล็กน้อยของคนใกล้ชิด อันเงินก็สามารถผ่อนปรนต่อความผิดพลาดเล็กๆของเขาได้เช่นกัน แต่มีเพียงข้อเดียวที่ห้ามล้ำเส้นโดยเด็ดขาด นั่นคือการทรยศ

การหาสตรีให้เจ้านายไม่ใช่เรื่องใหญ่ ปัญหาอยู่ที่เจ้านายเต็มใจหรือไม่ หากข้ามหน้าเจ้านายไปตัดสินใจเอง ไม่ว่าเรื่องนั้นจะเป็นประโยชน์หรือไม่ก็ไม่ต่างจากการทรยศ และเขาไม่คิดจะฝ่าฝืนทั้งที่รู้ดีอยู่แก่ใจ ดังนั้นหลังจากส่งพวกอื่นถึงกลับไปแล้ว เขาจึงเฝ้ายามด้วยตนเอง เพื่อป้องกันไม่ให้นางกำนัลที่มีความทะเยอทะยานและใจกล้าบางคนฉวยโอกาสป็นขึ้นเคียงมั่งกร

นางกำนัลที่ได้มาปรนนิบัติหน้าพระที่นั่ง ย่อมมีพื้นเพ อยู่บ้าง และมีรูปโฉมงดงามไม่น้อย เมื่อพวกนางพยายาม ทุกวิถีทางเพื่อเข้าใกล้ฮ่องเต้ ในใจย่อมมีความคิดอยู่แล้ว เพียงแต่โอกาสอยู่ตรงหน้า แต่กลับมีชั้นที่ใหญ่วางอยู่ จะฝ่าผ่านไปนั้นยากแสนยาก ในใจราวกับถูกแมงหว่น ทรมาณอย่างยิ่ง

แต่แม้จะทรมาณ ก็ยังมีไม่กี่คนที่กล้าลงมือในยามนี้ เพราะในตำหนักหย่างซินแห่งนี้ ชูเฉยเฉิงมีอำนาจลงโทษ พวกนางจริง ๆ ไม่มีใครอยากเอาชีวิตไปเสี่ยงเพียงเพราะ ความคิดชั่ววูบ

เมื่อเทียบกับนางกำนัลในวังที่ไม่อาจสมหวัง ไม่ว่าจะ เป็นจวนตุนซินอ๋อง จวนอีซินอ๋อง หรือจวนจงหย่งซินอ๋อง กลับ ไม่มีเรื่องวุ่นวายมากนัก เพราะชูเฉยเฉิงไม่ได้โง่ถึงขั้นส่งพวก อื่นลงไปไว้ในมือของชายารองหรือสนมชายา ส่วนสตรีเหล่านั้น แม้คิดจะแย่งความโปรดปราน ก็รู้ว่าไม่ควรปะทะกับพระชายา ในเวลานี้ ต่างคนต่างทำหน้าที่ของตน จึงไม่เกิดความขัดแย้ง

แน่นอนว่าในใจพวกนางคิดเช่นไรล้วนไม่มีใครสนใจ เพราะสิ่งที่พวกนางใส่ใจไม่เคยเป็นความรู้สึกของผู้อื่น แต่เป็น ความรู้สึกของคนที่ตนสนใจ และสิ่งที่ตนจะได้รับหรือควบคุมได้

สถานการณ์ของหวานชีแตกต่างกับพระชายาสิบและพระชายาสิบสาม ในฐานะนายหญิงตัวจริงแห่งจวนจงหย่งชินอ่องนางมีอำนาจเด็ดขาด แม้บรรดาสาวใช้ที่ทะเยอทะยานจะผ่านเหตุการณ์ต่างๆ มามากจนไม่กล้าคิดร้ายกับอินถ์อีก

ทว่าในจวนจงหย่งชินอ่อง นอกจากอินถ์ที่เป็นนายแล้วยังมีพวกหมิ่นที่เติบโตขึ้นมาอย่างเงียบๆ ให้ต้องจับตามอง อย่าคิดว่าพวกเขายังอายุน้อยแล้วพวกนางจะไม่มองเป็นเป้าหมาย แท้จริงแล้วเชื้อพระวงศ์มักจัดหาสาวใช้ให้บุตรชายโดยมักเลือกสาวใช้ที่มีอายุมากกว่า

หวานชีไม่ได้จัดการเรื่องนี้ แต่ไม่ได้หมายความว่าสาวใช้ในจวนจะไม่คาดหวัง เพราะไม่ใช่ทุกคนที่จะยอมรับชะตาชีวิตอันธรรมดาของตน

แต่หวานชีรู้ความคิดของบุตรชายดี จึงไม่ค่อยจัดการทุกอย่างให้พวกเขาเหมือนมารดาของผู้อื่น

ในเรือนหลังย่อมมีสาวใช้ที่ไม่ซื่อสัตย์อยู่เสมอ หนึ่งคน สองคน หรือมากกว่านั้น ต่อให้จัดการก็ไม่มีวันหมด อีกทั้งคำพูดของอินถ์ทำให้นางเข้าใจว่า นางไม่อาจอยู่กับลูกๆ ไป

ตลอดชีวิต และไม่อาจคอยปกป้องพวกเขาได้ตลอดไป ดังนั้นคนข้างกายพวกเขา นางจะคัดกรองให้ ไม่ให้เป็นภัยถึงชีวิต ส่วนเรื่องอื่นต้องให้พวกเขาเรียนรู้จัดการเอง เพราะการสอนให้พวกเขารับมือกับเล่ห์กลในเรื่องหลังก็เพื่อไม่ให้พวกเขาถูกสตรีในเรื่องหลังหลอกลวงและปั่นหัวในภายหน้า

นับตั้งแต่หว่านชีค้อยๆ ถอนใจจากเรื่องอื่น แล้วหันกลับมาใส่ใจอันถึงมากขึ้น สาวใช้รอบตัวพวกหงหมินก็เริ่มเคลื่อนไหวอย่างกระสับกระส่าย

วันนี้เรื่องที่อันถึงถูกส่งกลับมาไม่ได้มีการปิดบังแต่อย่างใด คนทั้งจวนต่างรับรู้ พวกหงหมินไปที่เรือนชิงอีครั้งหนึ่ง เห็นว่าอันถึงเพียงแค่เมาก็ไม่ได้ถามอะไรมาก อีกทั้งไม่ได้อยู่รับประทานอาหารเย็นเหมือนเช่นเคย ต่างกลับเรือนของตนไป

โดยปกติพวกหงหมินจะไปเรือนชิงอีทุกวัน ทั้งรับประทานอาหาร เล่น และพูดคุย ดังนั้นเมื่อกลับเรือนของตนเอง อาบน้ำชำระกายเสร็จก็มักถึงเวลาพักผ่อนแล้ว ต่อให้สาวใช้มีความคิดอยากปิ่นขึ้นเตี๋ย ก็ต้องมีโอกาสและต้องเตรียมตัว มิฉะนั้นผลลัพธ์จะไม่ใช่ว่าก้าวขึ้นสู่ที่สูง แต่เป็นการถูกโบยจนตาย

แต่วันนี้ต่างออกไป หงหมินกลับเรียนเร็วกว่าปกติ ผู้ที่มีความคิดเหล่านั้นเมื่อเห็นโอกาส ก็เริ่มเตรียมการอย่างลับๆ เพราะโอกาสเช่นนี้มีไม่มาก อีกทั้งอารมณ์ของท่านชายใหญ่ ก็ดูไม่เลว หากคว้าโอกาสได้ก็ควรคว้าไว้ มิฉะนั้นจะมีโอกาสครั้งหน้าเมื่อใดก็ไม่อาจรู้ได้

หงหมินไม่รู้เรื่องเหล่านี้เลย ในเวลานี้เขายังอยู่ในวัยแตกหนุ่ม ความรู้สึกต่อสตรีก็ยังคลุมเครือ แต่เพราะได้รับอิทธิพลจากหว่านซี เขาจึงเริ่มมีความคิดเกี่ยวกับพระชายาในอนาคตของตน ทว่าก็ไม่คิดจะยอมรับใครง่ายๆ สาวใช้ในเรื่องของเขามีไม่น้อย คนที่หน้าตาดีก็มีอยู่มาก แต่เขาไม่เคยคิดจะยุ่งเกี่ยวกับใคร

หงหมินที่ได้รับการสั่งสอนจากอื่นถึงด้วยตนเอง ย่อมไม่ใช่เด็กหนุ่มที่ไม่รู้อะไร และเขาก็ไม่ใช่คนมักมากในกาม อีกทั้งเมื่อเขาตั้งใจหลีกเลี่ยงปัญหาความขัดแย้งในเรื่องหลังแล้ว ก็ย่อมไม่ทำลายหลักการนี้ง่ายๆ ดังนั้นหากสาวใช้ข้างกายแสดงท่าทีในเรื่องนี้เพียงเล็กน้อย ไม่ต้องให้หว่านซีเอ่ยปาก เขาก็จะเลือกย้ายพวกนางออกไปก่อน

น่าเสียดายที่การกระทำเช่นนี้ไม่ได้ทำให้ความ
ทะเยอทะยานของอีกฝ่ายลดลง กลับทำให้เกิดความยึดติด
มากขึ้น คิดเพียงว่าหากได้รับความโปรดปรานจากเขา ก็ยอมจะ
ได้ครอบครองหัวใจของเขา หนึ่งในผู้ที่ยึดติดมากที่สุดคงเป็น
สาวใช้ชื่ออวีเยียน นางเป็นสาวใช้ชั้นรองในเรือนของหงหมิน
นอกจากจะมีใบหน้าสวยแล้ว รูปร่างยังเข้ายวน ในหมู่สาวใช้
ที่หว่านซีจัดมา นางไม่ใช่คนที่โดดเด่นที่สุด แต่ก็ถือว่าสะกดตา
ไม่น้อย

เพราะก่อนหน้านี้มีสาวใช้ชั้นหนึ่งคนหนึ่งแสดงความคิด
จนถูกหงหมินไล่ออกไป นางจึงเก็บความคิดของตน ไม่กล้า
แสดงออกง่ายๆ ด้วยกลัวว่าจะมีจุดจบเช่นเดียวกัน

แต่สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่านางจะยอมแพ้ ตรงกันข้าม
ยิ่งหงหมินประพฤติตัวดีเพียงใด นางยิ่งยึดติดมากขึ้น ถึงขั้น
หวังว่าหงหมินจะโปรดปรานนางเพียงคนเดียวเหมือนที่อื่นถึง
ทำกับหว่านซี เพราะฐานะของหว่านซีในอดีตมิได้สูงส่ง แม้จะ
ถูกพระราชทานเข้าจวนในฐานะอนุภรรยาบรรดาศักดิ์ แต่
ระหว่างอนุภรรยาบรรดาศักดิ์กับอนุภรรยาจะต่างกันมาก
เพียงใด

ในสายตาของสาวใช้เหล่านี้ อนุภรรยาบรรดาศักดิ์กับ อนุภรรยาแทบไม่ต่างกัน ดูเหมือนห่างกันเพียงก้าวเดียว แต่ก็ไม่ใช่สิ่งที่เอื้อมไม่ถึง อีกทั้งตั้งแต่อดีต มีสาวใช้มากมาย เพียงใดที่พลิกชะตาด้วยการป็นขึ้นเตี๋ย เรื่องนี้แม้จะไม่น่าฟัง แต่เมื่อยืนอยู่ในตำแหน่งสูงแล้ว ใครจะไปสนใจว่าที่มาเป็น เช่นไร สิ่งที่คนสนใจคือฐานะและความโปรดปรานเท่านั้น

อวีเยียนอดกลั้นมานาน ไม่ใช่เพราะไม่อยากทำ แต่ เพราะยังไม่มีโอกาสที่เหมาะสม และตอนนี้ไม่เพียงผั่งพระชายา จะคลายความระวังลง วันนี้ท่านชายใหญ่ยังกลับมาเร็ว อีกทั้ง นางยังเป็นเวรยามกลางคืนพอดี โอกาสเช่นนี้หากยังไม่รู้จัก คว่าไว้ รอให้ท่านชายใหญ่แต่งพระชายาเข้ามาแล้ว นางจะมี โอกาสโดดเด่นได้อย่างไร

นางไม่เชื่อว่าบนโลกนี้จะมีบุรุษที่ไม่เคยนอกใจภรรยา ยิ่งท่านชายใหญ่ที่ชัดเจนว่ายังไม่เคยแตะต้องสตรี หากได้ลิ้มรส แล้ว ใครจะรับประกันได้ว่าเขาจะไม่หลงไหล

แน่นอนว่าอวีเยียนไม่โง่พอจะขึ้นเตี๋ยของหงหมินตรงๆ ตั้งแต่จับเขาเป็นเป้าหมาย นางก็เตรียมการมาอย่างดี เช่น